

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Piotr Kaczmarek

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki (spr.)

SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Sulikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2023 r.

Ł. W. oskarżonego o czyn z 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

J. K. (1) oskarżonego o czyn z 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora co do obu oskarżonych oraz oskarżonego J. K. (1) od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 2 marca 2023 r. sygn. akt III K 156/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. K. (1) w ten sposób, że:

- a) **za podstawę wszelkich rozstrzygnięć przyjmuje przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 11 listopada 2019r. w związku z art. 4 § 1 k.k.;**
- b) **w opisie przestępstwa przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej sformułowanie: „ wewnątrzwspólnotowego przewozu ” zastępuje wyrażeniem: „ wewnątrzwspólnotowego nabycia ”;**
- c) **wysokość stawki dziennej grzywny, określonej w punkcie I części rozstrzygającej obniża do 30,- (trzydziestu) złotych;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K. (1) utrzymuje w mocy;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. W.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. 1,200,- złotych (w tym podatek od towarów i usług) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. K. (1) w postępowaniu odwoławczym, a także 150,- złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Ł. W. 1,200,- złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

VI. *zwalnia oskarżonego J. K. (1) od ponoszenia przypadających na niego kosztów postępowania odwoławczego, w tym opłaty za obie instancje, stwierdzając, że Skarb Państwa ponosi w całości wydatki tego postępowania, w tym związane z apelacją prokuratora.*

UZASADNIENIE

Mimo wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349), w niniejszej sprawie odstąpiono od opracowania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na formularzu UK, sporządzając uzasadnienie wyroku w sposób tradycyjny. Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Było to podyktowane tym, że forma oraz treść formularza w realiach niniejszej sprawy skutkowałaby niemożnością dotrzymania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w który to, w ślad za prof. P. H. (por. „Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010, str. 305-306) uznał, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego”, a w konsekwencji, iż „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”. Nie ulega przecież wątpliwości, iż kontrola ta może być dokonana jedynie poprzez zapoznanie się z argumentami sądu, przemawiającymi za przyjętym rozstrzygnięciem. Tym samym jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem prawa. Obligatoryjne nakazanie sporządzenia uzasadnień w formie formularzy (art. 99a § 1 k.p.k.), nie dawałoby w realiach niniejszej sprawy właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania standardu prawa do rzetelnego procesu, gdyż niejednokrotnie, zwłaszcza w sprawach wieloosobowych i wielowątkowych, zarzuty ujęte w części wstępnej apelacji nie przystają do jej wniosków lub wykluczają się od strony formalnoprawnej, czy pozostają oderwane od wskazanej podstawy odwoławczej, bądź też formułowane są dopiero w uzasadnieniu.

W omawianej sprawie zakres podmiotowo-przedmiotowy sprawy, sposób sporządzenia apelacji (w tym charakter podniesionych zarzutów), w odniesieniu do przedmiotu samej sprawy oraz tych elementów, które musiały być brane pod uwagę z urzędu, prowadzi do wniosku, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 nie w pełni realizowałoby wymogi rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji, a przede wszystkim przedstawienia konkluzji, które dla stron byłyby czytelne i wskazywałyby w jaki sposób dany wniosek został wyprowadzony.

Uzasadnienie stanowiska tut. Sądu stanowią nadto orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ETPC. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji, kiedy art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż „umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową” oraz wobec jednoczesnego stwierdzenia, że formularz nie pozwala na realizowanie obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. zaniechanie sporządzenia uzasadnienia formularzowego okazało się konieczne.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób tradycyjny znajduje oparcie w stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177). Stosowany zatem wprost przepis

art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliguje sąd drugiej instancji do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu. Tym samym brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak m.in. ETPC w wyroku z 9.12.199r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515- 516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając także stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w sprawie P 37/05 oraz Sądu Najwyższego przedstawione w sprawie I KA 1/20, formułujące obowiązek sądu odwoławczego do każdorazowej oceny, w związku z kategoriycznym brzmieniem art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., czy w danej sprawie może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2, nie naruszając podstawowych gwarancji strony do rzetelnego procesu odwoławczego, Sąd Apelacyjny w sprawie omawianej odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

Prokurator Prokuratury (...)w L.skierowała do Sądu Okręgowego w Opolu akt oskarżenia przeciwko:

1) **J. K. (1) o to, że :**

I. w okresie od 5 listopada do 11 listopada 2019r. na terenie Królestwa Hiszpanii i w Polsce, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez Ł. W. w ten sposób, że podając się za D. D. zlecił firmie (...) z siedzibą w Ł., w której zatrudniony był Ł. W., przewóz samochodu osobowego marki O. (...) na angielskich nr rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, a następnie na terenie Królestwa Hiszpanii kierował załadunkiem środków odurzających do przedmiotowego pojazdu oraz zlecił Ł. W. dokonanie wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 lutego 2015r. o sygn. akt II K 13/14 m.in. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę łączną w tym samym wymiarze, którą odbył w okresie od 29.01.2012r. do 27.04.2012r. oraz od 22.10.2015r. do 23.08.2017r.

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2) **Ł. W. o to, że:**

II. w okresie od 9 listopada do 11 listopada 2019r., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama ukrytych w samochodzie osobowym marki O. (...) na angielskich nr rejestracyjnych (...) przewożonym na samochodzie marki R. o numerze rejestracyjnym (...),

- tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2023r. sygn. akt III K – 156/21Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego **J. K. (1)** uznaje za winnego tego że w okresie od 5 listopada do 11 listopada 2019r. na terenie Królestwa Hiszpanii i w Polsce, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama, w ten sposób, że kierując załadunkiem opisanych środków odurzających do samochodu osobowego marki O. (...) na angielskich numerach rejestracyjnych (...) oraz podając się za D. D. zlecił firmie (...) z siedzibą w Ł. przewóz tego pojazdu z Królestwa Hiszpanii do Polski, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 lutego 2015r. o sygn. akt II K 13/14 m.in. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę łączną w tym samym wymiarze, którą odbył w okresie od 29 stycznia 2012r. do 27 kwietnia 2012r. oraz od 22 października 2015r. do 23 sierpnia 2017r. – to jest czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 100 (sto) złotych;

II. uniewinnił oskarżonego **Ł. W.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych:

- ujętego pod. poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 611 akt sprawy; ujętych pod poz. 2-25 wykazu dowodów rzeczowych na k. 673-674 akt sprawy; ujętych pod poz. 26-48 wykazu dowodów rzeczowych na k. 675 akt sprawy; ujętego pod poz. 13 wykazu dowodów rzeczowych na k. 1396 akt sprawy i zarządził ich zniszczenie;

- ujętych pod poz. 3-4 wykazu dowodów rzeczowych na k. 1395 akt sprawy poprzez pozostawienie w aktach sprawy;

- ujętych pod. poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 886 akt sprawy oraz pod poz. 14 wykazu dowodów rzeczowych na k. 1419 akt sprawy;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił A. W. (1) dowody rzeczowe ujęte pod poz. 5, 6 i 7 wykazu dowodów rzeczowych na k. 1395 akt sprawy;

V. na podstawie § 11 ust. 2 pkt 5, § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 2.880,00 zł powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu J. K. (1) z urzędu;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5, § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Ł. W. kwotę 3.480,00 zł powiększoną o 23 % podatku VAT z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy;

VII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego J. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty w sprawie oraz na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. ustalił, iż koszty postępowania w części dotyczącej oskarżonego Ł. W. ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator Prokuratury (...)w Ł. , w całości co do rozstrzygnięcia o winie oskarżonego J. K. (1) na jego niekorzyść, a także w całości co do rozstrzygnięcia o winie oskarżonego Ł. W. na jego niekorzyść. Powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, w postaci art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wyrażającą się w niepełnej i błędnej ocenie zgromadzonych i ujawnionych na rozprawie dowodów, polegającej na pominięciu części środków dowodowych przy rekonstrukcji stanu faktycznego oraz błędnej ocenie całokształtu materiału dowodowego, co dotyczy w szczególności odtajnionych materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej pod kryptonimami (...), (...) oraz (...), jak też ujawnionych i utrwalonych przez biegłego z zakresu informatyki danych informatycznych i telekomunikacyjnych znajdujących się w urządzeniach zabezpieczonych w toku śledztwa (zwłaszcza od oskarżonego Ł. W.), wskutek czego Sąd I instancji stwierdził, iż oskarżony Ł. W. nie miał świadomości tego, że w przewożonym przez niego na zlecenie J. K. (1), podającego się za D. D., samochodzie osobowym marki O. (...) na angielskich nr rejestracyjnych (...), znajdują się środki odurzające w znacznej ilości, zaś oskarżony J. K. (1) nie działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym Ł. W., lecz samodzielnie dokonał nielegalnego, wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logiki oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocena całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do przeciwnego wniosku, a mianowicie, że obaj wymienieni oskarżeni w pełni świadomie oraz wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokonali zarzucanych im aktem oskarżenia czynów zabronionych;

II. będący następstwem opisanej powyżej obrazę przepisów prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnej ocenie dokonanej przez Sąd I instancji, iż w sprawie brak jest wystarczających i wiarygodnych dowodów oraz poszlak do uznania, że oskarżony Ł. W. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, przy czym Sąd rozstrzygnięcie co do winy tego oskarżonego oparł na wyjaśnieniach samego oskarżonego, które ocenił jako konsekwentne, spójne i wiarygodne oraz na zeznaniach świadków - A. W. (2), A. W. (1), R. J. oraz M. W. (tj. ojca oskarżonego), a także na wnioskach uzyskanych w sprawie opinii, w tym z zakresu badań biologicznych oraz z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego, które także nie potwierdzają sprawstwa wymienionego oskarżonego, jakkolwiek obiektywnie i bezspornie potwierdzona okoliczność dokonania przewozu oraz zatrzymania i zabezpieczenia środków odurzających w pojazdach, którymi poruszał się wymieniony oskarżony w czasie i miejscu - opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, w powiązaniu z prawidłową i zgodną z zasadami logiki oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceną materiału dowodowego [art. 7 k.p.k.], a w tym zwłaszcza dot. materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej pod kryptonimami (...), (...) oraz (...), prowadzą do przeciwnego wniosku, że oskarżony dokonał nielegalnego przewozu znacznej ilości konkretnie wskazanych w zarzucie środków odurzających i miał przy tym pełną świadomość realizacji tego nielegalnego przewozu;

III. będący następstwem opisanej powyżej obrazę przepisów prawa procesowego kolejny błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnym ustaleniu dokonanym przez Sąd I instancji, iż oskarżony J. K. (1) nie działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym Ł. W. i nie kierował dokonaniem nielegalnego przewozu środków odurzających, lecz samodzielnie dokonał tego nielegalnego, wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logiki oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocena całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do przeciwnego wniosku, a mianowicie, że oskarżony J. K. (1) działał w trakcie popełnienia zarzucanego i nieprawomocnie przypisanego mu czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym Ł. W., kierując przy tym dokonaniem nielegalnego przewozu środków odurzających i tym samym obaj ci oskarżeni w pełni świadomie dokonali zarzucanych im aktem oskarżenia obu czynów zabronionych.

Podnosząc powyższe zarzuty, oskarżyciel publiczny wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył także w całości obrońca z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G., który powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) naruszenie art. 170 § 1 pkt 4 i pkt 5 k.p.k. polegające na oddaleniu przez Sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego zawartego w punkcie 3 pisma obrońcy z dn. 17.05.2022 r., pomimo iż wnioski ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, był możliwy do przeprowadzenia i nie został zgłoszony w celu przedłużenia postępowania;

b) naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na pominięciu przez Sąd pierwszej instancji okoliczności wynikających z zeznań świadków K. K. i M. K. (1), jak również wynikających z dokumentu, tj. listy obecności przedłożonej J. J., w sytuacji, gdy w świetle okoliczności wynikających z tych dowodów oskarżony nie mógł być w okresie objętym zarzutem w Hiszpanii i tym samym nie mógł popełnić zarzucanego mu czynu;

c) naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że przeprowadzone w toku postępowania opinie kryminalistyczne z zakresu genetyki wskazują na fakt popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, pomimo iż opinie te (w kategorii prawdopodobieństwa) wskazują co najwyżej na styczność oskarżonego z opakowaniem zawierającym środki odurzające;

2) obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, polegającą na przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego według Sądu pierwszej instancji na dokonaniu przez oskarżonego „wewnątrzspółnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski przez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających”, podczas gdy art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie posługuje się pojęciem „wewnątrzspółnotowego przewozu”, zaś przewozem w rozumieniu tego przepisu nie jest przemieszczenie środków odurzających z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Polski, tj. zachowanie, które zostało przypisane oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. K. (1) od postawionego zarzutu;

2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku co do punktów: I, III, IV i VII części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację prokuratora Prokuratury (...)w L., obrońca z wyboru oskarżonego Ł. W., adw. K. B. wniósł o: nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacja obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G., kwestionująca popełnienie przez tego oskarżonego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., nie zasługiwała na uwzględnienie.

Należy zdecydowanie odrzucić zarzuty obrazy prawa procesowego (także błędów w ustaleniach faktycznych) zawarte w apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G., gdyż przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy respektował wszelkie zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Swoje stanowisko, Sąd Okręgowy w Legnicy uzasadnił w sposób na tyle prawidłowy, nie pomijając żadnej z istotnych okoliczności, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób rzeczowy

odnosi się do najistotniejszych okoliczności sprawy, wypełnia wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k. i pozwalało na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. K. (1) słusznie wskazywała natomiast na nieprawidłowość użytego w opisie przestępstwa przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej sformułowania, że dopuścił się: „wewnątrzwspólnotowego przewozu” narkotyków, podczas gdy było to: „wewnątrzwspólnotowe nabycie”, zgodnie z definicją wskazaną w art. 4 pkt 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz.U. z 2023r. poz. 172 z późniejszymi zmianami). Nie było jednak podstaw do uwzględnienia w tym zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, skoro ustalenia faktyczne Sądu I instancji były prawidłowe, a mianowicie, że działanie oskarżonego J. K. (1) polegało na przemieszczeniu środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (co stanowi tzw. wewnątrzwspólnotowe nabycie). Ewidentny lapsus w nazewnictwie nie oznacza jeszcze obrazy prawa materialnego i nie dyskwalifikuje prawidłowych ustaleń faktycznych.

W odniesieniu do odpowiedzialności karnej oskarżonego J. K. (1) Sąd odwoławczy jednoznacznie dał wyraz temu, że za podstawę wszelkich rozstrzygnięć należało przyjąć przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 11 listopada 2019r. w związku z art. 4 § 1 k.k., a zatem przed wprowadzeniem przepisu art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dniem 1 stycznia 2023r., na mocy art. 12 ustawy z dnia 5 sierpnia 2022r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022r. poz. 1855). Wprowadzony wspomnianą nowelą przepis art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustanawia obowiązek orzeczenia przez sąd świadczenia pieniężnego wymienione w art. 39 pkt 7 Kodeksu karnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 1000 złotych, do wysokości 60 000 złotych, w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 53 ust. 1, 1a lub 2, art. 55 ust. 1, 2 lub 3, art. 56 ust. 1, 2 lub 3, art. 58 ust. 1 lub 2, art. 59 ust. 1, 2 lub 3, art. 61, art. 62 ust. 1 lub 2, art. 62b ust. 2, art. 63 ust. 1, 2 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z tego powodu, stan prawny obowiązujący od dnia 1 stycznia 2023r. jest niewątpliwie niekorzystny dla oskarżonego J. K. (1) w stosunku do stanu prawnego z okresu popełnienia przestępstwa.

Stosując normę art. 447 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy dokonał także kontroli prawidłowości orzeczenia o karach wymierzonych w stosunku do oskarżonego J. K. (1) i uznał, że w zbyt wysokiej kwocie określono stawkę dzienną grzywny wymierzonej temu oskarżonemu, oderwaną od jego sytuacji rodzinnej i osobistej, stanu majątkowego i możliwości zarobkowych, zwłaszcza w kontekście odbywanej długoterminowej kary pozbawienia wolności. Mając powyższe na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość stawki dziennej grzywny, określonej w punkcie I części rozstrzygającej obniżono do 30,- (trzydziestu) złotych.

II. Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja prokuratora Prokuratury (...) w kwestionująca prawidłowość uniewinnienia oskarżonego Ł. W., a w ślad za tym domagająca się uznania, że przypisanego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oskarżony J. K. (1) popełnił kierując wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonego Ł. W. w ten sposób, że podając się za D. D. zlecił firmie (...) z siedzibą w Ł., w której zatrudniony był Ł. W., przewóz samochodu osobowego marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, a następnie na terenie Królestwa Hiszpanii kierował załadunkiem środków odurzających do przedmiotowego pojazdu oraz zlecił oskarżonemu Ł. W. dokonanie wewnątrzwspólnotowego nabycia z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama.

W swojej apelacji oskarżyciel publiczny poddał zasadniczej krytyce ustalenia faktyczne Sądu I instancji, starając się wykazać, że oskarżony Ł. W. miał świadomość, że w przewożonym samochodzie osobowym marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, znajduje się znaczna ilość środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama i miał wolę jej dowiezienia na terytorium Polski. Sam przewóz był oczywisty, jednak to na oskarżycielu publicznym

ciążył obowiązek pozytywnego wykazania świadomości po stronie oskarżonego Ł. W., którego nie można było zastąpić domniemaniami.

Takiej świadomości po stronie oskarżonego Ł. W., że w przewożonym samochodzie osobowym marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, znajduje się znaczna ilość środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama i że oskarżony Ł. W. miał wolę dowiezienia narkotyków na terytorium Polski, prokurator nie wykazał, zaś wszelkie wątpliwości co do tych okoliczności należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego Ł. W.. Zobowiązywała do tego zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.), którą respektował i prawidłowo zastosował Sąd Okręgowy w Legnicy, uniewinniając oskarżonego Ł. W. od zarzucanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. W. utrzymano w mocy.

Aby zapewnić przejrzystość argumentacji, w dalszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny przedstawi motywy podjętego orzeczenia, odnosząc się odrębnie do argumentacji przedstawionej w poszczególnych apelacjach.

Apelacja obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G.

I. Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G., Sąd Okręgowy w Legnicy, w sposób prawidłowy, mający ściśle oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym przy tym rzeczowo i krytycznie, ustalił przebieg przestępstwa polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 gramów, zaplanowanym, zorganizowanym i zrealizowanym przez oskarżonego J. K. (1) w okresie od 5 listopada do 11 listopada 2019r. i dostarczeniu tych narkotyków z Królestwa Hiszpanii do Polski.

Sąd Okręgowy w Legnicy ustalił trafnie, że oskarżony J. K. (1), zataił swoją rzeczywistą tożsamość i przedstawiając się jako: (...), zlecił Firmie Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł. przewóz z Królestwa Hiszpanii do Polski samochodu osobowego marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...). Już wcześniej oskarżony J. K. (1) korzystał z usług tej firmy, wykonującej transporty międzynarodowe na terenie Europy. Faktycznie firmą kierował mąż właścicielki, A. W. (2). W czerwcu 2018r. oskarżony J. K. (1), również podając się za D. D. i posługując się wówczas numerem (...), zamieścił ogłoszenie o poszukiwaniu możliwości przewozu pojazdu osobowego z Hiszpanii do Polski na portalu (...) firmy (...) sp. z o.o. ul. (...) w R. – tzw. giełdzie przewozów. Na ogłoszenie odpowiedział A. W. (2), pracodawca oskarżonego Ł. W., podejmując się wykonania tego transportu. Wykonanie pierwszego przewozu A. W. (2) zlecił przebywającemu wówczas w Hiszpanii oskarżonemu Ł. W., któremu informacje na temat zlecenia przekazał SMS-em. Przedmiotem przewozu był samochód osobowy marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych oraz silnik samochodowy. Po wykonaniu pierwszego transportu, oskarżony J. K. (1) ponownie skontaktował się z A. W. (2), zlecając mu kolejny identyczny transport, Następnie w podobny sposób, oskarżony J. K. (1), każdorazowo podając się za (...), zlecił około 10 takich przewozów samochodów osobowych marki „O.”, w których uczestniczył oskarżony Ł. W. i inni kierowcy zatrudnieni w firmie (...). Za każdym razem oskarżony J. K. (1) płacił za taki transport kwotę 6.000 zł bezpośrednio kierowcy wykonującemu zlecenie, po czym kierowca ten rozliczał się z pracodawcą, czyli Firmą Handlowo – Usługową (...) z siedzibą w Ł.. Wspomniane pojazdy były transportowane z zagranicy na ulicę (...) w K., gdzie oskarżony J. K. (1) odbierał pojazdy i ładował je na lawetę.

Nie zdołano potwierdzić, bądź wykluczyć, czy w jakimkolwiek ze zrealizowanych do tego momentu transportów, oskarżony J. K. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyków, to znaczy przemieścił je z zagranicy do Polski. Takich zarzutów oskarżyciel publiczny nie postawił ani oskarżonemu J. K. (1), ani oskarżonemu Ł. W., ani jakiegokolwiek innej osobie.

Taki stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601), A. W. (1) (k. 277-278, 1601), S. P. (k. 660-661), D. B. (1) (k. 804, 1608-1609), D. P. (1) (k. 844, 1609-1610), M. O. (k. 872-873, 1610), M. K. (2) (k. 917-918, 1610-1611), J. L. (k. 820-821, 1688), K. G. (k. 793, 1715-1716), M. K. (3) (k. 824, 1716), P. M. (k. 1047-1048, 1688), D. P. (2) (k. 1098,

1688-1689), D. Ś. (k. 1358-1360, 1716-1717), uzupełniony o wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597), a także kopie dokumentów (...) i listów przewozowych (k. 91-145), umowę o pracę Ł. W. (k. 146-148), tablice poglądowe (k. 244-245), dane dotyczące ruchu pojazdu R. nr rej. (...) (k. 251-252), akta osobowe Ł. W. (k. 8, 284), druki CMR (k. 285), wyniki przeszukania komputera w firmie (...) (k. 287-288), dokumentację pracowniczą (k. 296, 370-378, 560a), wyniki eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 314-323), dokumentację dot. zleceń oskarżonego J. K. (1) (k. 379-386), informację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 394-450), informację Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. (k. 478-503), wykazy dowodów rzeczowych (k. 611, 673-674, 675, 886, 1208, 1395-1396, 1413-1418), informację Grupy (...) sp. z o.o. (k. 623-6247), opinie biegłego sądowego z zakresu informatyki (k. 640-649), informację R. A. S. (k. 700-701), wyniki oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiały zanonimizowane z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy).

Opinie biegłej z zakresu badania pisma ręcznego potwierdziły, że to właśnie oskarżony J. K. (1) osobiście wypełniał dokumenty związane z wcześniejszymi transportami, posługując się nazwiskiem: (...) (por. opinie biegłej – k. 1297-1339, 1432-1489, 1718 i materiał porównawczy – k. 1342, 1344, 1345- 1348). Biegła z zakresu badań porównawczych podpisów i zapisów cyfrowych stwierdziła, że:

a) dwuczłonowy podpis o brzmieniu (...) widniejący w rubryce nr 24 na 2 kopii kalkowej druku CMR „Egzemplarz dla odbiorcy” z datą wystawienia 12.11.2018 r. został nakreślony przez oskarżonego J. K. (1);

b) kopie kalkowe podpisów oraz w jednym przypadku kopia kalkowa zapisu daty widniejące na zatrzymanych kopiach kalkowych druków CMR zawierające podpisy (...) i zapisy dat najprawdopodobniej w oryginale zostały nakreślone przez oskarżonego J. K. (1).

W kolejnej opinii biegła z zakresu badań porównawczych podpisów i zapisów cyfrowych stwierdziła, że dwuczłonowy podpis o brzmieniu „D. D....” widniejący w rubryce nr 24 na 2 kopii kalkowej druku CMR „Egzemplarz dla odbiorcy” z datą wystawienia 12.11.18 został nakreślony przez oskarżonego J. K. (1). Ponadto biegła zaopiniowała, że kopie kalkowe podpisów oraz w jednym przypadku kopie kalkowe zapisu daty widniejące na kopiach kalkowych druków CMR przedstawiają podpisy i zapis daty, które najprawdopodobniej w oryginale zostały nakreślone przez oskarżonego J. K. (1) (por. opinie biegłej – k. 1297-1339, 1432-1489, 1718 i materiał porównawczy – k. 1342, 1344, 1345- 1348).

II. Ustalając okoliczności ostatniego z transportów zleconych Firmie Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł. przez oskarżonego J. K. (1), Sąd Okręgowy w Legnicy rzeczowo i odpowiedzialnie ustalił, że w okresie od 5 listopada 2019r. oskarżony J. K. (1) przebywał na terenie Królestwa Hiszpanii i tam zorganizował przewóz do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany na teren Polski. W tym celu oskarżony J. K. (1) załadował i ukrył narkotyki w pojeździe marki „O.” posiadającym angielskie numery rejestracyjne (...), rozłokowując je w silniku, pod podłogą, za przednim siedzeniem. Było to 49 opakowań foliowych zawierających marihuanę o łącznej wadze 9009,61 gramów. Narkotyki były zapakowane hermetycznie i ukryte w taki sposób, że dopiero szczegółowe przeszukanie pozwalało na ich ujawnienie. Na opakowaniach foliowych, w których zostały zapakowane narkotyki znajdowały się ślady biologiczne pochodzące od oskarżonego J. K. (1), a zdecydowanie niezgodne z profilem DNA oskarżonego Ł. W., który jako kierowca wykonał zlecenie transportowe. Potwierdziły to opinie z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 955-989, 991-1025, 1212-1216, 1257-1262, 1717-1718). Następnie oskarżony J. K. (1) podając się za D. D. skontaktował się z firmy (...) i zlecił transport pojazdu marki „O.” do miejscowości K. na teren Polski.

Decyzję o powierzeniu oskarżonemu Ł. W. wykonania zlecenia transportowego zamówionego przez oskarżonego J. K. (1), podjął jego pracodawca A. W. (2). Wcześniej oskarżony Ł. W. pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) wykonał transport od dnia 2 listopada 2019r. towarów z G. do miejscowości C. w Wielkiej Brytanii, a następnie na polecenie A. W. (2) oskarżony Ł. W. dokonał załadunku towaru na terenie Anglii i udał się z nim do W. (Hiszpania), gdzie rozładunek został dokonany w dniu 6 listopada 2019r. Po kolejnym załadunku towarów, oskarżony Ł. W. udał się z transportem do miejscowości A. w Hiszpanii, gdzie w dniu 8 listopada 2019 r. dokonano rozładunku towaru.

Pracodawca A. W. (2) ponownie skontaktował się z oskarżonym Ł. W. i polecił mu udanie się w kierunku M. w celu wykonania transportu pojazdu zleconego przez oskarżonego J. K. (1). Ponieważ oskarżony Ł. W. już wcześniej wykonywał transporty zlecane przez J. K. (1), wiedział, że będzie przewoził samochód osobowy i wykonując zlecenie przyjechał do miejscowości P. niedaleko M. w dniu 9 listopada 2019r., gdzie spotkał się z oskarżonym J. K. (1), który przez cały czas podawał się za D. D..

Na polecenie oskarżonego J. K. (1) pracownik złomowiska przy pomocy wózka widłowego dokonał załadunku na pojazd R. samochodu „O.” wraz z ukrytymi narkotykami, nie wtajemniczając w to oskarżonego Ł. W.. Oprócz pojazdu do samochodu zapakowano także silnik do innego samochodu. Oskarżony Ł. W. zabezpieczył silnik i samochód „O.” przed ewentualnym przemieszczaniem się. Nie przeszukiwał wnętrza samochodu „O.” i nie wiedział o ukrytych w nim narkotykach. Oskarżony J. K. (1) przekazał następnie Ł. W. dokumenty przewozu silnika i pojazdu marki „O.”. Oskarżony Ł. W. sporządził i wypełnił list przewozowy spisując dane ze sporządzanego w związku z wcześniejszym transportem pojazdu zleconym firmie (...) przez oskarżonego J. K. (1) posługującego się danymi osobowymi D. D. listu przewozowego sporządzonego przez innego kierowcę.

Po załadunku, oskarżony J. K. (1) uzgodnił z Ł. W., że kierowca będzie telefonicznie informował go, gdzie będzie się znajdował podczas jazdy do Polski. Podczas jazdy do Polski oskarżony Ł. W. przejechał przez Francję i Niemcy. Po drodze zatrzymał się na jeden postój we Francji około 200 km przez L., a następnie udał się do H. w Niemczech, skąd zabrał do Polski swojego ojca, M. W., przebywającego z wizytą u córki. Uzyskał na to wcześniej zgodę swojego pracodawcy, A. W. (2). Oskarżony Ł. W. przyjechał do H. w dniu 10 listopada 2019r. około godziny 21.30, a po zabranii M. W., kontynuował jazdę do K.. Ze względu na zmęczenie, oskarżony Ł. W. zatrzymał się na postój na parkingu na terenie Niemiec, który trwał od godziny 01.30 do 8.30. Podczas postoju, ani oskarżony Ł. W., ani jego ojciec, M. W. nie otwierali części ładunkowej pojazdu i nie zaglądali do przestrzeni ładunkowej, gdzie znajdował się przewożony pojazd marki „O.”.

Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy w Legnicy, oskarżony Ł. W. powiadomił telefonicznie pracodawcę, A. W. (2), że będzie tankował paliwo na terenie stacji paliw w Z. oraz zleceniodawcę transportu, oskarżonego J. K. (1) (będąc przekonany, że rozmawia z D. D.), że wjechał już do Polski. Oskarżony J. K. (1) w rozmowie z Ł. W. poinformował go, że nie może odebrać samochodu z powodu braku możliwości wypożyczenia lawety z uwagi na święto 11 listopada. Oskarżony J. K. (1) posługiwał się wówczas numerem (...).

Tymczasem, funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji we W., prowadzący kontrolę operacyjną, którą objęty był m.in. oskarżony J. K. (1), w dniu 11 listopada 2019r. postanowili zatrzymać znaczne środki odurzające przewożone z Hiszpanii do Polski w transporcie zleconym przez oskarżonego J. K. (1), a jednocześnie ustalić krąg sprawców odpowiedzialnych za przewóz narkotyków. Współdziałając z funkcjonariuszami Urzędu (...) w Z. w okolicach niemiecko – polskiego przejścia granicznego w J., objęli obserwacją pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez oskarżonego Ł. W., który następnie wjechał na autostradę (...) w kierunku W.. Funkcjonariusze dokonali zatrzymania tego pojazdu na wysokości zjazdu na miejscowość L., a następnie przy użyciu psa tropiącego ujawnili ukryte w samochodzie „O.” środki odurzające, z których większa część w ilości 39 foliowych opakowań znajdowała się w skrytce w podłodze pojazdu. Oskarżony Ł. W. i jego ojciec M. W. zostali zatrzymani i osadzeni w (...) Komendy (...)Policji w Z.. Podczas zatrzymania zarówno kierowca pojazdu, oskarżony Ł. W., jak i jego ojciec, M. W. byli całkowicie zaskoczeni zaistniałą sytuacją i konsekwentnie zaprzeczali, aby mieli świadomość, że w przewożonym samochodzie znajdują się środki odurzające. W trakcie zatrzymania przez policjantów, ani bezpośrednio przed czynnościami zatrzymania, oskarżony Ł. W. nie kontaktował się telefonicznie z oskarżonym J. K. (1). O zatrzymaniu oskarżonego Ł. W. oraz pojazdu z ujawnionymi w nim środkami odurzającymi narzeczona oskarżonego zawiadomiła jego pracodawcę, A. W. (2).

Taki stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: J. P. (k. 33-34, 1598-1599), D. B. (2) (k. 36-37, 1611), M. W. (k. 59-60, 1635-1636), A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601), A. W. (1) (k. 277-278, 1601) i R. J. (k. 1391-1392, 1599), uzupełniony o wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597), a także protokoły zatrzymania

osób (k. 3-4), wyniki przeszukania (k. 6-8, 9-11, 281-283), wyniki przeprowadzonych oględzin (k. 12-13), materiał poglądowy (k. 14-23, 40-41, 69-80, 85-86, 177-184), wyniki przeszukania osób (k. 26-31), protokół użycia wagi (k. 38), protokoły użycia testera narkotykowego (k. 39), wyniki oględzin rzeczy (k. 66-68, 83-84, 174-176, 237-238, 330-337, 352-356, 472-475c, 543-560, 652-654, 656-659, 725-728, 788-790, 906-907, 931-933), opinie z przeprowadzonych badań chemicznych (k. 605-608, 666-671), opinię biegłego sądowego z zakresu informatyki (k. 710-719), opinie z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 955-989, 991-1025, 1212-1216, 1257-1262, 1717-1718), kopie dokumentów (...) i listów przewozowych (k. 91-145), dane dotyczące ruchu pojazdu R. nr rej. (...) (k. 251-252), wyniki przeszukania komputera w firmie (...) (k. 287-288), dokumentację pracowniczą (k. 296, 370-378, 560a), wykazy dowodów rzeczowych (k. 611, 673-674, 675, 886, 1208, 1395-1396, 1413-1418), wyniki oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiały zanonimizowane z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy).

III. Po zatrzymaniu pojazdu oskarżonego pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez oskarżonego Ł. W., oskarżony J. K. (1) wielokrotnie próbował skontaktować się telefonicznie z zatrzymanym oskarżonym Ł. W.. Oskarżony J. K. (1) w rozmowie ze swoim kuzynem R. J., mającym wiedzę o sprowadzaniu przez niego narkotyków do Polski, wyraził obawy, że oskarżony Ł. W., który był wcześniej karany i odbywał kary pozbawienia wolności, mógł się zorientować, że przewozi jego środki odurzające i postanowił je zatrzymać dla siebie w celu dalszej sprzedaży. Podczas tej rozmowy, oskarżony J. K. (1) nie mówił, że oskarżony Ł. W. miał wiedzę o przewożonym transporcie narkotyków i aby współdziałał w przestępstwie.

Po zatrzymaniu pojazdu oskarżonego pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez oskarżonego Ł. W. w dniu 11 listopada 2019r., oskarżony J. K. (1) w żaden sposób nie kontaktował się z właścicielami Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł. i nie dowiadywał się o losy zatrzymanego transportu. Dopiero w dniu 22 listopada 2019r. oskarżony J. K. (1) zatelefonował do A. W. (2) i oświadczył, że na kolejną sobotę nie będzie zlecał transportu, być może uczyni to w przyszłym tygodniu. W odpowiedzi A. W. (2) wyraził wobec niego wyrzuty dlaczego nie wyjaśnił mu powodów zatrzymania transportu i kierowcy. Wypowiedział słowa: „co mi pan ma do powiedzenia, jeszcze jednego transportu pan nie odebrał, a ma pan czelność oferować następny, wsadził nas pan na problemy i ja mam auto zatrzymane na komendzie, a niewinny człowiek siedzi w areszcie i co ma mi pan do powiedzenia”, po których oskarżony J. K. (1) rozłączył się i przestał odbierać telefon.

W kolejnych rozmowach telefonicznych z nieustalonym mężczyzną posługującym się telefonem zarejestrowanym na nazwisko D. Ś. oskarżony J. K. (1) wyrażał obawy, że zostanie zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, którzy mogą odnaleźć jego odciski palców na paczkach narkotykami. Takie informacje wymieniał również w rozmowach z kuzynem R. J. i nieustaloną kobietą. Oskarżony J. K. (1) stwierdził także w trakcie rozmowy z nieustalonym mężczyzną, że nie zna nazwiska oskarżonego Ł. W., wie tylko, gdzie jest siedziba Firmy Handlowo – Usługowej (...) w Ł..

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi I instancji materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: J. P. (k. 33-34, 1598-1599), D. B. (2) (k. 36-37, 1611), M. W. (k. 59-60, 1635-1636), A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601), A. W. (1) (k. 277-278, 1601) i R. J. (k. 1391-1392, 1599), uzupełniony o wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597), a także protokoły zatrzymania osób (k. 3-4), wyniki przeszukania (k. 6-8, 9-11, 281-283), wyniki przeprowadzonych oględzin (k. 12-13), materiał poglądowy (k. 14-23, 40-41, 69-80, 85-86, 177-184), wyniki przeszukania osób (k. 26-31), protokół użycia wagi (k. 38), protokoły użycia testera narkotykowego (k. 39), wyniki oględzin rzeczy (k. 66-68, 83-84, 174-176, 237-238, 330-337, 352-356, 472-475c, 543-560, 652-654, 656-659, 725-728, 788-790, 906-907, 931-933), opinie z przeprowadzonych badań chemicznych (k. 605-608, 666-671), opinię biegłego sądowego z zakresu informatyki (k. 710-719), kopie dokumentów (...) i listów przewozowych (k. 91-145), dane dotyczące ruchu pojazdu R. nr rej. (...) (k. 251-252), wyniki przeszukania komputera w firmie (...) (k. 287-288), dokumentację pracowniczą (k. 296, 370-378, 560a), wykazy dowodów rzeczowych (k. 611, 673-674, 675, 886, 1208, 1395-1396, 1413-1418), wyniki oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiały zanonimizowane z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy).

Jak już wyżej wskazano, na opakowaniach foliowych, w których zostały zapakowane narkotyki znajdowały się ślady biologiczne pochodzące od oskarżonego J. K. (1), a zdecydowanie niezgodne z profilem DNA oskarżonego Ł. W., który jako kierowca wykonał zlecenie transportowe. Potwierdziły to opinie z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 955-989, 991-1025, 1212-1216, 1257-1262, 1717-1718).

IV. Mimo swoistej i pozornej szczegółowości, zarzuty formułowane w apelacji obrońcy oskarżonego J. K. (2), były w istocie jednostronne i oparte wyłącznie na wyjaśnieniach wymienionego oskarżonego na poszczególnych etapach postępowania karnego, podczas których zdecydowanie zaprzeczył stawianym zarzutom i odmówił dalszych wyjaśnień i odpowiedzi na jakiegokolwiek pytania (k. 1234-1236, 1596), z całkowitym ignorowaniem pozostałego materiału dowodowego, szczególnie przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a tym nie tylko dowody ze źródeł osobowych, szczególnie wyjaśnień oskarżonego Ł. W., lecz także z materiałów z kontroli operacyjnej, czyli wyników oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiałów zanonimizowane z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy), a także opinii biegłej z zakresu badań porównawczych podpisów i zapisów cyfrowych (k. 1297-1339, 1432-1489, 1718 i materiał porównawczy – k. 1342, 1344, 1345- 1348) i opinii z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 955-989, 991-1025, 1212-1216, 1257-1262, 1717-1718), jednoznacznie potwierdzających tożsamość zleceniodawcy transportów podającego się za (...) oraz identyfikujących osobę, która pakowała narkotyki do skrytki w samochodzie „O.”, zatrzymanego podczas ostatniego realizowanych transportów.

Oceny przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego J. K. (1), zakładające wiarygodność wyjaśnień tego oskarżonego, a także wiarygodność dowodów w postaci zeznań świadków: K. K. i M. K. (1) z rozprawy głównej, jak również z dokumentu w postaci listy obecności przedłożonej J. J., które miały wykazać, że oskarżony J. K. (1) nie mógł być w okresie objętym zarzutem w Hiszpanii i tym samym nie mógł popełnić zarzucanego mu czynu, w świetle przedstawionego wyżej jednoznacznego materiału dowodowego były niewiarygodne, życzeniowe i bezkrytyczne, a zatem dowolne i sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k.

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanności określonych dowodów lub nieprzebrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędów w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędów w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność

rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Legnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżony J. K. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa i swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

V. Absolutnie nie były zasadne zarzuty kierowane przez obrońcę oskarżonego J. K. (1) co do przeprowadzonych ocen dowodowych, szczególnie w zakresie popartym wnioskami dowodowymi oskarżonego J. K. (1):

- 1) o dopuszczenie dowodu z badań oskarżonego J. K. (1) wariografem (k. 1873);
- 2) o ponowne przeprowadzenie badań z pisma ręcznego oskarżonego J. K. (1) (k. 1875).

Pomijając już nawet fakt, że oskarżony J. K. (1) skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, realizując uprawnienia z art. 74 § 1 k.p.k. oraz z art. 175 § 1 k.p.k., to wspomniane wnioski dowodowe były bezzasadne i Sąd Apelacyjny oddalił je na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k.

Wnioski dowodowe złożone przez oskarżonego J. K. (1) były bowiem niedopuszczalne i zostały już częściowo rozpoznane w postępowaniu przed Sądem I instancji, który słusznie oddalił wniosek o przeprowadzenie jako bezpodstawne badań oskarżonego J. K. (1) wariografem (k. 1745v).

Po pierwsze, zgodnie z przepisem art. 171 § 5 pkt. 2 k.p.k. niedopuszczalne jest m.in. stosowanie środków chemicznych lub technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem, co wyklucza przesłuchanie oskarżonego z badaniem na wariografie. Na podstawie art. 192a § 2 k.p.k. w zw. z art. 192a § 1 k.p.k., za zgodą osoby badanej można przeprowadzić dowód z opinii biegłego, z zastosowaniem środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu tej osoby, jednak wyłącznie w celu ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub ustalenia wartości dowodowej ujawnionych śladów, a nie w celu prowadzenia w tym trybie przesłuchania oskarżonego lub świadka. W realiach niniejszej sprawy nie było jednak potrzeby zasięgnięcia wiadomości specjalnych biegłego (art. 193 § 1 k.p.k.), a ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) na tle innych dowodów, należała wyłącznie do kompetencji sądu oceny, nie mogła zostać zastąpiona opinią biegłego i została przeprowadzona przez sąd odwoławczy na etapie wyrokowania.

Po wtóre, zgodnie z przepisem art. 201 k.p.k. wyłącznie w wypadku gdy opinia biegłego (biegłych) jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Taka sytuacja nie zachodziła w niniejszej sprawie, gdyż opinie biegłej z zakresu pisma ręcznego (k. 1297-1339, 1432-1489), notabene już dodatkowo przesłuchanej uzupełniająco na rozprawie głównej w trybie art. 201 k.p.k. (k. 1718) były jasne, pełne i nie zawierały sprzeczności, a także w swoim wniosku okoliczności tych nie wykazał oskarżony J. K. (1), jak również w apelacji wniosków tych nie podważył skutecznie jego obrońca z urzędu, adw. A. G..

VI. Jak już wyżej wskazano, nie był zasadny zarzut apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1), adw. A. G. dotyczący rzekomej obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (art. 438 pkt 1 k.p.k.) polegającą na przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego według Sądu I instancji na dokonaniu przez oskarżonego „wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski przez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających”, podczas gdy art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie posługuje się pojęciem „wewnątrzwspólnotowego przewozu”, zaś przewozem w rozumieniu tego przepisu nie jest przemieszczenie środków odurzających z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Polski, tj. zachowanie, które zostało przypisane oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Apelacja obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. (1) słusznie wskazywała na nieprawidłowość użytego w opisie przestępstwa przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej sformułowania, że dopuścił się: „wewnątrzwspólnotowego przewozu” narkotyków, podczas gdy było to: „wewnątrzwspólnotowe nabycie”, zgodnie z definicją wskazaną w art. 4 pkt 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz.U. z 2023r. poz. 172 z późniejszymi zmianami). Nie było jednak podstaw do uwzględnienia w tym zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, skoro ustalenia faktyczne Sądu I instancji były prawidłowe, a mianowicie, że działanie oskarżonego J. K. (1) polegało na przemieszczeniu przemieszczenie środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (co stanowi tzw. wewnątrzwspólnotowe nabycie). Ewidentny lapsus w nazewnictwie nie oznaczał jeszcze obrazy prawa materialnego i nie dyskwalifikował prawidłowych ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w Legnicy, który uznał oskarżonego J. K. (1) za winnego tego że w okresie od 5 listopada do 11 listopada 2019r. na terenie Królestwa Hiszpanii i w Polsce wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama, w ten sposób, że kierując załadunkiem opisanych środków odurzających do samochodu osobowego marki O. (...) na angielskich numerach rejestracyjnych (...) oraz podając się za D. D. zlecił firmie (...) z siedzibą w Ł. przewóz tego pojazdu z Królestwa Hiszpanii do Polski, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 lutego 2015r. o sygn. akt II K 13/14 m.in. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę łączną w tym samym wymiarze, którą odbył w okresie od 29 stycznia 2012r. do 27 kwietnia 2012r. oraz od 22 października 2015r. do 23 sierpnia 2017r., tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. Prawidłowe było także wymierzenie oskarżonemu J. K. (1) za to przestępstwo, na podstawie art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., kary 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych.

W odniesieniu do odpowiedzialności karnej oskarżonego J. K. (1) Sąd odwoławczy jednoznacznie dał wyraz temu, że za podstawę wszelkich rozstrzygnięć należało przyjąć przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii według stanu prawnego na dzień 11 listopada 2019r. w związku z art. 4 § 1 k.k., a zatem przed

wprowadzeniem przepisu art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dniem 1 stycznia 2023r., na mocy art. 12 ustawy z dnia 5 sierpnia 2022r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022r. poz. 1855). Wprowadzony wspomnianą nowelą przepis art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustanawia obowiązek orzeczenia przez sąd świadczenia pieniężnego wymienione w art. 39 pkt 7 Kodeksu karnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 1000 złotych, do wysokości 60 000 złotych, w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 53 ust. 1, 1a lub 2, art. 55 ust. 1, 2 lub 3, art. 56 ust. 1, 2 lub 3, art. 58 ust. 1 lub 2, art. 59 ust. 1, 2 lub 3, art. 61, art. 62 ust. 1 lub 2, art. 62b ust. 2, art. 63 ust. 1, 2 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z tego powodu, stan prawny obowiązujący od dnia 1 stycznia 2023r. jest niewątpliwie niekorzystny dla oskarżonego J. K. (1) w stosunku do stanu prawnego z okresu popełnienia przestępstwa.

VII. Stosując normę art. 447 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy dokonał kontroli prawidłowości orzeczenia o karach wymierzonych w stosunku do oskarżonego J. K. (1) i uznał, że w zbyt wysokiej kwocie określono stawkę dzienną grzywny wymierzonej temu oskarżonemu, oderwaną od jego sytuacji rodzinnej i osobistej, stanu majątkowego i możliwości zarobkowych, zwłaszcza w kontekście odbywanej długoterminowej kary pozbawienia wolności. Mając powyższe na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość stawki dziennej grzywny, określonej w punkcie I części rozstrzygającej obniżono do 30,- (trzydziestu) złotych.

Należało w pełni zaakceptować drobiazgową i wyczerpującą argumentację Sądu Okręgowego w Legnicy przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do podstaw orzeczenia kary pozbawienia wolności za przestępstwa przepisane oskarżonemu J. K. (1).

Sąd Okręgowy szczegółowo umotywował orzeczenie o karze, a ocena ta jest prawidłowa, zaś wymierzona kara pozbawienia wolności i wysokość stawek dziennych kary grzywny uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego J. K. (1) przestępstwa, w tym wszelkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, oceniane według kryteriów z art. 115 § 2 k.k., jak również właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasową wielokrotną karalność za przestępstwa związane z produkcją i obrotem narkotykami nie tylko na terenie Polski, lecz także kilku krajów europejskich (k. 1218-1224, 1249-1254, 1865), a także opinię z Aresztu Śledczego we W. (k. 1866-1867), dane w systemie NOE-SAD dot. okresów i podstaw osadzenia oskarżonego J. K. (1) w jednostkach penitencjarnych na terenie kraju (k. 1880-1886), sposób życia przed przestępstwem i zachowanie po przestępstwie, jak również postawę procesową w trakcie niniejszego postępowania karnego. Uwzględniono przy tym dane z wywiadu środowiskowego dot. oskarżonego J. K. (1) (k. 1429).

Ocena Sądu Okręgowego co do orzeczonych kar, jako kompleksowa, uwzględnia wszelkie dyrektywy kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, jak również cele w zakresie społecznego oddziaływania kary. Nie ma potrzeby ponownie przywoływać tych samych argumentów, skoro sąd odwoławczy w pełni ją akceptuje.

Inną ocenę miał natomiast Sąd Apelacyjny co do orzeczenia o wysokości stawki dziennej w odniesieniu do kary grzywny wymierzonej oskarżonemu J. K. (1), obniżając ją do 30,- (trzydziestu) złotych. Ustalając taką wysokość stawki dziennej grzywny, Sąd odwoławczy kierował się dyrektywami z art. 33 § 3 k.k., a mianowicie dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, zwłaszcza w obliczu wykonywania względem tego oskarżonego długoterminowych kar pozbawienia wolności.

Nie było natomiast podstaw do łagodzenia kary pozbawienia wolności, a także dalszego łagodzenia kary grzywny. Kary łagodniejsze niż 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywna w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, nie byłyby sprawiedliwe i nie spełniałyby celów kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k., tym bardziej gdy chodzi o łagodzenie obciążeń majątkowych, które są potrzebne, aby wyrobić w oskarżonym przekonanie, że przestępstwo się nie opłaca, a jego czyn został napiętnowany. Kary w takiej postaci wyrobią także przekonanie w społeczeństwie, jak groźna jest przestępczość narkotykowa i jak wielką wagę przywiązuje sąd do ochrony społeczeństwa przed plagą narkomanii.

Apelacja prokuratora Prokuratury (...)w L.

I. Nie była zasadna apelacja prokuratora Prokuratury (...)w L.kwestionująca prawidłowość uniewinnienia oskarżonego Ł. W., a w ślad za tym domagająca się uznania, że przypisanego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oskarżony J. K. (1) popełnił kierując wykonaniem czynu zabronionego przez oskarżonego Ł. W. w ten sposób, że podając się za D. D. zlecił firmie (...) z siedzibą w Ł., w której zatrudniony był Ł. W., przewóz samochodu osobowego marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, a następnie na terenie Królestwa Hiszpanii kierował załadunkiem środków odurzających do przedmiotowego pojazdu oraz zlecił oskarżonemu Ł. W. dokonanie wewnątrzspółnotowego nabycia z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama.

Jak już wyżej wskazano, w swojej apelacji oskarżyciel publiczny poddał zasadniczej krytyce ustalenia faktyczne Sądu I instancji, starając się wykazać, że oskarżony Ł. W. miał świadomość, że w przewożonym samochodzie osobowym marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, znajduje się znaczna ilość środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama i miał wolę jej dowiezienia na terytorium Polski. Sam przewóz był oczywisty, jednak to na oskarżycielu publicznym ciążył obowiązek pozytywnego wykazania świadomości po stronie oskarżonego Ł. W., którego nie można było zastąpić domniemaniami.

Takiej świadomości po stronie oskarżonego Ł. W., że w przewożonym samochodzie osobowym marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) z Królestwa Hiszpanii do Polski, znajduje się znaczna ilość środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama i że oskarżony Ł. W. miał wolę dowiezienia narkotyków na terytorium Polski, prokurator nie wykazał, zaś wszelkie wątpliwości co do tych okoliczności należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego Ł. W.. Zobowiązywała do tego zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), którą respektował i prawidłowo zastosował Sąd Okręgowy w Legnicy, uniewinniając oskarżonego Ł. W. od zarzuconego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy w Legnicy w sposób absolutnie prawidłowy ustalił przedstawiony wyżej stan faktyczny wskazujący na to, że oskarżyciel publiczny nie wykazał, aby oskarżony Ł. W. miał świadomość, że przewozi narkotyki w transporcie zleconym przez oskarżonego J. K. (1) i że miał wolę popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Królestwa Hiszpanii do Polski, poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec, znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama ukrytych w samochodzie osobowym marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych (...) przewożonym na samochodzie marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

II. Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy w Legnicy, w sposób prawidłowy, mający ściśle oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym przy tym rzeczowo i krytycznie, ustalił przebieg przestępstwa polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 gramów, zaplanowanym, zorganizowanym i zrealizowanym wyłącznie przez oskarżonego J. K. (1) w okresie od 5 listopada do 11 listopada 2019r. i dostarczeniu tych narkotyków z Królestwa Hiszpanii do Polski, bez udziału i wiedzy oskarżonego Ł. W..

Po pierwsze, na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego, Sąd Okręgowy w Legnicy ustalił trafnie, że oskarżony J. K. (1), zataił swoją rzeczywistą tożsamość i przedstawiając się jako: (...), zlecił Firmie Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł. przewóz z Królestwa Hiszpanii do Polski samochodu osobowego marki „Opel Combo” na angielskich numerach rejestracyjnych (...). Już wcześniej oskarżony J. K. (1) korzystał z usług tej firmy, wykonujący transporty międzynarodowe na terenie Europy. Faktycznie firmą kierował mąż właścicielki, A. W. (2).

W czerwcu 2018r. oskarżony J. K. (1), również podając się za D. D. i posługując się wówczas numerem (...), zamieścił ogłoszenie o poszukiwaniu możliwości przewozu pojazdu osobowego z Hiszpanii do Polski na portalu (...)firmy (...) sp. z o.o. ul. (...) w R. – tzw. giełdzie przewozów. Na ogłoszenie odpowiedział A. W. (2), pracodawca oskarżonego Ł. W., podejmując się wykonania tego transportu. Wykonanie pierwszego przewozu A. W. (2) zlecił przebywającemu wówczas w Hiszpanii oskarżonemu Ł. W., któremu informacje na temat zlecenia przekazał SMS-em. Przedmiotem przewozu był samochód osobowy marki „O.” na angielskich numerach rejestracyjnych oraz silnik samochodowy. Po wykonaniu pierwszego transportu, oskarżony J. K. (1) ponownie skontaktował się z A. W. (2), zlecając mu kolejny identyczny transport, Następnie w podobny sposób, oskarżony J. K. (1), każdorazowo podający się za (...), zlecił około 10 takich przewozów samochodów osobowych marki „O.”, w których uczestniczył oskarżony Ł. W. i inni kierowcy zatrudnieni w firmie (...). Za każdym razem oskarżony J. K. (1) płacił za taki transport kwotę 6.000 zł bezpośrednio kierowcy wykonującemu zlecenie, po czym kierowca ten rozliczał się z pracodawcą, czyli Firmą Handlowo – Usługową (...) z siedzibą w Ł.. Wspomniane pojazdy były transportowane z zagranicy na ulicę (...) w K., gdzie oskarżony J. K. (1) odbierał pojazdy i ładował je na lawetę.

Taki stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601), A. W. (1) (k. 277-278, 1601), S. P. (k. 660-661), D. B. (1) (k. 804, 1608-1609), D. P. (1) (k. 844, 1609-1610), M. O. (k. 872-873, 1610), M. K. (2) (k. 917-918, 1610-1611), J. L. (k. 820-821, 1688), K. G. (k. 793, 1715-1716), M. K. (3) (k. 824, 1716), P. M. (k. 1047-1048, 1688), D. P. (2) (k. 1098, 1688-1689), D. Ś. (k. 1358-1360, 1716-1717), uzupełniony o wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597), a także kopie dokumentów (...) i listów przewozowych (k. 91-145), umowę o pracę Ł. W. (k. 146-148), tablice poglądowe (k. 244-245), dane dotyczące ruchu pojazdu R. nr rej. (...) (k. 251-252), akta osobowe Ł. W. (k. 8, 284), druki CMR (k. 285), wyniki przeszukania komputera w firmie (...) (k. 287-288), dokumentację pracowniczą (k. 296, 370-378, 560a), wyniki eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 314-323), dokumentację dot. zleceń oskarżonego J. K. (1) (k. 379-386), informację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 394-450), informację Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. (k. 478-503), wykazy dowodów rzeczowych (k. 611, 673-674, 675, 886, 1208, 1395-1396, 1413-1418), informację Grupy (...) sp. z o.o. (k. 623-6247), opinie biegłego sądowego z zakresu informatyki (k. 640-649), informację (...) (k. 700-701), wyniki oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiały zanonimizowane z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy).

Oznacza to w jasny sposób, że to nie oskarżony Ł. W. skontaktował oskarżonego J. K. (1) ze swoim pracodawcą, czyli Firmą Handlowo – Usługową (...) z siedzibą w Ł., lecz sam oskarżony J. K. (1) wyszukał firmę realizującą dla niego usługi transportowe z zagranicy. Oskarżony L. W. nie przekazywał także żadnych informacji dotyczących kolejnych zleceń od oskarżonego J. K. (1), co potwierdza, że jego kontakty z tym ostatnim miały wyłącznie charakter zawodowy, ograniczony jedynie do zleceń dla Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł.. Potwierdzało to także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczających jakiegokolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

Po wtóre, wskazane okoliczności potwierdzały również, że oskarżony L. W. nie znał prawdziwej tożsamości oskarżonego J. K. (1) i że ten ostatni nie tylko przed jego pracodawcą, lecz także przed samym oskarżonym L. W., przedstawiał się jako: (...). Potwierdziły to również opinie biegłej z zakresu badania pisma ręcznego potwierdziły, że to właśnie oskarżony J. K. (1) osobiście wypełniał dokumenty związane z wcześniejszymi transportami, posługując się nazwiskiem: (...) (por. opinie biegłej – k. 1297-1339, 1432-1489, 1718 i materiał porównawczy – k. 1342, 1344, 1345- 1348), a nie czynił tego oskarżony L. W.. Biegła z zakresu badań porównawczych podpisów i zapisów cyfrowych stwierdziła, że:

a) dwuczłonowy podpis o brzmieniu (...) widniejący w rubryce nr 24 na 2 kopii kalkowej druku CMR „Egzemplarz dla odbiorcy” z datą wystawienia 12.11.2018 r. został nakreślony przez oskarżonego J. K. (1);

b) kopie kalkowe podpisów oraz w jednym przypadku kopia kalkowa zapisu daty widniejące na zatrzymanych kopiach kalkowych druków CMR zawierające podpisy (...) i zapisy dat najprawdopodobniej w oryginale zostały nakreślone przez oskarżonego J. K. (1).

W kolejnej opinii biegła z zakresu badań porównawczych podpisów i zapisów cyfrowych stwierdziła, że dwuczłonowy podpis o brzmieniu „D. D....” widniejący w rubryce nr 24 na 2 kopii kalkowej druku CMR „Egzemplarz dla odbiorcy” z datą wystawienia 12.11.18 został nakreślony przez oskarżonego J. K. (1). Ponadto biegła zaopiniowała, że kopie kalkowe podpisów oraz w jednym przypadku kopie kalkowe zapisu daty widniejące na kopiach kalkowych druków CMR przedstawiają podpisy i zapis daty, które najprawdopodobniej w oryginale zostały nakreślone przez oskarżonego J. K. (1) (por. opinie biegłej – k. 1297-1339, 1432-1489, 1718 i materiał porównawczy – k. 1342, 1344, 1345- 1348).

Potwierdzało to także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczających jakiegokolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

Po trzecie, na podstawie dowodów w postaci zeznań świadków: A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601) i A. W. (1) (k. 277-278, 1601), uzupełnionych o wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597), a także kopie dokumentów (...) i listów przewozowych (k. 91-145), umowę o pracę Ł. W. (k. 146-148), dane dotyczące ruchu pojazdu R. nr rej. (...) (k. 251-252), druki CMR (k. 285), wyniki przeszukania komputera w firmie (...) (k. 287-288) oraz wyniki eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 314-323), dokumentację dot. zleceń oskarżonego J. K. (1) (k. 379-386), Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie ustalił, że nie tylko oskarżony Ł. W. realizował zlecenia oskarżonego J. K. (1) (podającego się za D. D.) przewozu z zagranicy samochodów osobowych marki „O.” przed ostatnim transportem, w którym odnaleziono narkotyki.

Nie było powodów, aby nie wierzyć w tym zakresie zwłaszcza świadkom: A. W. (2) (k. 52-54, 289-294, 366-367, 1197, 1600-1601) i A. W. (1) (k. 277-278, 1601), którzy okoliczność tę jednoznacznie potwierdzili na rozprawie głównej.

Świadek A. W. (2) zeznał co następuje: „Pierwsze zlecenie transportu wykonywane na zlecenie tego pana (czyli oskarżonego J. K. (1) podającego się za D. D. – przyp. SA) było wykonywane przez spedycję z R.. To było jak dobrze pamiętam w czerwcu 2017r. My jako firma transportowa korzystamy z giełdy transportowej. Po wykonaniu tej usługi po jakimś czasie, po jednym czy dwóch miesiącach odezwał się pan D., że ten transport chcą wykonać bez pośredników. Ja rozmawiałem z tym panem D. przez telefon. Nigdy nie spotkałem się z nim obojście. On zadzwonił i pytał się, czy jest możliwość wykonania usługi pod M.. Ten transport miał być skierowany do K. w Polsce. **Zawsze zlecającemu podaje się numer rejestracyjny auta oraz numer telefonu do kierowcy, nawet numer dowodu osobistego, imię i nazwisko kierowcy.** Pan D. powiedział, że będzie przewożony samochód osobowy. Transportowało się samochody, to do dzisiaj praktykują ludzie, aby jak najtaniej, najszybciej. Od tej pory nie świadczymy transportów samochodów, ani przeprowadzek. Nie mówił jaka to będzie marka przy pierwszym zleceniu. Ja nie pytałem. Nie wiem, czy za każdym razem to był ten sam samochód. Ja nie pytam zleceniodawcy co będziemy ładowali. **Jak dobrze pamiętam tych transportów było 12. Zawsze ten samochód był w M. i go wieźliśmy do K.. Ten samochód jeździł w jedną stronę. Raz było chyba koło K. rozładowywane. Nie wiem nic na temat, aby te samochody wracały do M.. Kiedyś pytałem pana D. po co transportuje te samochody, a on powiedział, że będzie zakładał firmę kurierską. Dokładał zawsze silnik do samochodu, żeby potem sprzedać ten silnik i zrekompensować koszty transportu. Nie wiem ile kursów zrobił pan W., może 7, może 8. Inni moi kierowcy również wozili te transporty na zlecenie pana D.. Jeszcze W. S. i T. B. – tego jestem pewny. Innych nazwisk nie jestem pewny. Musiałbym prześledzić CMR – ki, które zostały zabezpieczone przez KWP. W takiej sytuacji jakiej znalazł się Ł. W., to każdy inny pracownik mógł się znaleźć jak on. Pan W. nie zabiegał o te transporty. One nie były co tydzień. Były w czerwcu, październiku, listopadzie. My często jeździliśmy z Wielkiej Brytanii do M. (...) Listy przewozowe wypełniał przy załadunku kierowca, a zleceniodawca je podpisywał. (...) musi być wypełniany na czas transportu, mamy 7 druków CMR dot. jednego**

zlecenia. Pierwszy ma zleceniodawca, drugi u odbiorcy, cztery są u klienta, zawsze jeden jest skierowany u nas. Kierowcy mówili mi, że przy załadunku w Hiszpanii był obecny pan D.. Nie wiem, czy pan W. i pan D. kontaktowali się telefonicznie. Ja na pewno przekazywałem D. telefon do niego, więc to już było poza mną.” (k. 1600-1601, podkreśl. SA).

Z kolei, świadek A. W. (1) zeznała: „Pierwszy raz, jak podjęliśmy transport od pana D., który był przez spedycję. Później wykonywaliśmy transporty bezpośrednio my dla niego. **Z tego co analizowaliśmy jak była u nas policja wiem, że W., W. S. i T. B. realizowali transport pana D.**” (k. 1600, podkreśl. SA).

Potwierdzało to także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczających jakimkolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków, a także twierdzącego, że także inni kierowcy Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł. realizowali transporty na zlecenie oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D. (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

Na tym tle nie są wiarygodne zeznania innych kierowców Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł., którzy dystansowali się od tego, aby przewozili samochody „O.” z Hiszpanii na zlecenie oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D.. Mowa o świadkach: S. P. (k. 660-661), D. B. (1) (k. 804, 1608-1609), D. P. (1) (k. 844, 1609-1610), M. O. (k. 872-873, 1610), J. L. (k. 820-821, 1688), K. G. (k. 793, 1715-1716) i M. K. (3) (k. 824, 1716). Nie ma nic niecodziennego w tym, że kierowcy nie potwierdzali tego, że przewozili samochody „O.” z Hiszpanii na zlecenie oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D., skoro jeden nich, oskarżony L. W. trafił za to do więzienia, jako tymczasowo aresztowany. Mogli się bowiem spodziewać, że w wypadku potwierdzenia tej okoliczności, stanęliby w obliczu zagrożenia odpowiedzialności karna, a przynajmniej koniecznością tłumaczenia się z podjętych czynności zawodowych.

Po czwarte, żadnym dowodem przedstawionym przez prokuratora nie zdołano potwierdzić, czy w jakimkolwiek ze zrealizowanych do tego momentu transportów, oskarżony J. K. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyków, to znaczy przemieścił je z zagranicy do Polski. Takich zarzutów oskarżyciel publiczny nie postawił ani oskarżonemu J. K. (1), ani tym bardziej oskarżonemu L. W., ani jakiegokolwiek innej osobie. Oznaczało to dość jasno, że nawet jeśli oskarżony L. W. zrealizował kilka kursów transportując samochody osobowe marki „O.” na zlecenie oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D..

Z przeprowadzonych oględzin zabezpieczonych dokumentów firmy (...) z siedzibą w Ł., w szczególności druków CMR, wynikało, że zlecenia transportu pojazdów marki „O.” dla D. D. (czyli oskarżonego J. K. (1)) z terenu Hiszpanii do posesji znajdującej się na terenie Polski w K. przy ul. (...) były wykonywane w dniach: 12.01.2018r., 10.07.2018r., 17.08.2019r., 31.08.2019r., 14.09.2019r., 29.09.2018r., 19.10.2019r., 12.11.2018r., 17.12.2018r., 22.12.2018r., 19.01.2019r. oraz 02.02.2019r.

Zresztą, mało prawdopodobne jest to, że w wypadku przestępczego współdziałania oskarżonych: J. K. (1) i L. W., co stara się wykazać oskarżyciel publiczny, ten pierwszy oskarżony ukrywałby swoją prawdziwą tożsamość wobec oskarżonego L. W..

Po piąte, brak znajomości oskarżonych: J. K. (1) i L. W. (poza czynnościami zawodowymi oskarżonego L. W., związanymi z pracą kierowcy, wykonującego zlecenia przewozu z ramienia Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł.) potwierdziły także inne bezsporne okoliczności. Z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki (k. 640-649), wyników oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), te czki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiałów zanonimizowanych z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy), nie wynika, aby oskarżony J. K. (1) utrzymywał jakiegokolwiek kontakty telefoniczne z oskarżonym L. W., poza kontaktami zawodowymi, związanymi z realizacją transportów z zagranicy. W szczególności, nie odnotowano żadnych rozmów na temat transportu narkotyków między oboma oskarżonymi.

Co więcej, w żadnej z utrwalonych podczas kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych oskarżonego J. K. (1) nie wypowiedział on żadnych treści świadczących o tym, że oskarżony L. W. wiedział o transporcie narkotyków i brał udział w przestępstwie.

Wobec uprzedniej karalności oskarżonego L. W., a także wiedzy o tym, że kilkakrotnie odbywał on kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny skrupulatnie przeanalizował dane o karalności obu oskarżonych i odpisy wyroków skazujących (k. 587-589, 600-602, 817-818, 1218-1224, 1249-1254, 1861-1864, 1865), jak również – na podstawie dokumentacji z systemu NOE-SAD – porównał okresy osadzenia w zakładach karnych i aresztach śledczych na terenie Polski oskarżonych: J. K. (1) (k. 1880-1886) i L. W. (k. 1887-1907), szukając jakiegokolwiek potwierdzenia, czy obaj oskarżeni znali się wcześniej, czy byli skazani tymi samymi wyrokami i czy odbywali kary pozbawienia wolności w tych samych okresach i w tych samych jednostkach penitencjarnych.

Wspomniana analiza jednoznacznie wykluczyła, aby oskarżeni: J. K. (1) i L. W. znali się wcześniej, poza czynnościami zawodowymi oskarżonego L. W., związanymi z pracą kierowcy, wykonującego zlecenia przewozu z ramienia Firmy Handlowo – Usługowej (...) z siedzibą w Ł.. Nie byli skazani tymi samymi wyrokami, nie odbywali kar pozbawienia wolności w tych samych okresach i w tych samych jednostkach penitencjarnych. Co więcej, tylko oskarżony J. K. (1) był skazany za przestępstwa związane z produkcją i obrotem narkotykami, natomiast oskarżony L. W. nigdy nie został skazany w związku z przestępczością narkotykową.

Potwierdzało to także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczających jakiegokolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

Po szóste, jak już wyżej wskazano, fakt, że to wyłącznie oskarżony J. K. (1) zorganizował przewóz z Hiszpanii do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany, a przede wszystkim, że to właśnie oskarżony J. K. (1) załadował i ukrył 49 zapakowanych hermetycznie opakowań foliowych zawierających marihuanę o łącznej wadze 9009,61 gramów w pojeździe marki „O.” posiadającym angielskie numery rejestracyjne (...), rozlokowując je w silniku, pod podłogą, za przednim siedzeniem, potwierdziło nie tylko to, iż były one ukryte w taki sposób, że dopiero szczegółowe przeszukanie pozwalało na ich ujawnienie. Ważniejsze były wyniki badań genetycznych, które wykazały, że na opakowaniach foliowych, w których zostały zapakowane narkotyki znajdowały się ślady biologiczne pochodzące od oskarżonego J. K. (1), a zdecydowanie niezgodne z profilem DNA oskarżonego Ł. W., który jako kierowca wykonał zlecenie transportowe. Wnioski takie były bezsporne na podstawie opinii z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 955-989, 991-1025, 1212-1216, 1257-1262, 1717-1718).

Po siódme, z wyników oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiałów zanonimizowanych z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy), wynikało jednoznacznie, że po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji na terenie Polski pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez oskarżonego Ł. W., oskarżony J. K. (1) wielokrotnie próbował skontaktować się telefonicznie z zatrzymanym oskarżonym Ł. W.. Tymczasem oskarżony L. W. nie kontaktował się z oskarżonym J. K. (1), nie uprzedzał go o zatrzymaniu i możliwości ujawnienia narkotyków, jak również w żadnej formie go nie ostrzegał przed organami ścigania. W taki sposób raczej nie zachowałby się uczestnik przestępczego przedsięwzięcia.

Potwierdzało to także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczających jakiegokolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

Po ósme, z wyników oględzin komunikatów telefonicznych z teczek operacyjnych (...) (k. 1286-1295), teczki kontroli operacyjnych (...) (załącznik do akt sprawy) oraz materiałów zanonimizowanych z akt postępowania (...) (załącznik do akt sprawy), wynikało jednoznacznie, że po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji na terenie Polski pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez oskarżonego Ł. W., oskarżony J. K. (1) w rozmowie ze swoim

kuzynem R. J., mającym wiedzę o sprowadzaniu przez niego narkotyków do Polski, wyraził obawy, że oskarżony L. W., który był wcześniej karany i odbywał kary pozbawienia wolności, mógł się zorientować, że przewozi jego środki odurzające i postanowił je zatrzymać dla siebie w celu dalszej sprzedaży. Podczas tej rozmowy, oskarżony J. K. (1) nie mówił, że oskarżony L. W. miał wiedzę o przewożonym transporcie narkotyków i aby współdziałał w przestępstwie. Fakt, iż oskarżony J. K. (1) wiedział o uprzedniej karalności oskarżonego L. W. i wyrażał obawy, czy nie ukradnie narkotyków, nie dowodził współdziałania przestępczego z J. K. (1). Nie dowodzi tego nawet okoliczność, że podczas rozmowy oskarżony J. K. (1) i jego kuzyn R. J. zastanawiali się również nad tym, że od godziny 13.00 nie ma kontaktu z L. W., a już jest godz. 17.00 i że jeżeli teraz L. W. skontaktowałby się z J. K. (1), to znaczyłoby to, że: „jedzie z ogonem”.

W kolejnych rozmowach telefonicznych z nieustalonym mężczyzną posługującym się telefonem zarejestrowanym na nazwisko D. Ś. oskarżony J. K. (1) wyrażał obawy, że zostanie zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, którzy mogą odnaleźć jego odciski palców na paczkach narkotykami. Takie informacje wymieniał również w rozmowach z kuzynem R. J. i nieustaloną kobietą.

Oskarżony J. K. (1) stwierdził także w trakcie rozmowy z nieustalonym mężczyzną, że nie zna nazwiska oskarżonego L. W., wie tylko, gdzie jest siedziba Firmy Handlowo – Usługowej (...) w Ł..

Taka treść rozmów telefonicznych oskarżonego J. K. (1) wręcz zaprzeczała temu, aby oskarżony L. W. miał świadomość i wolę przewożenia narkotyków z Hiszpanii do Polski. Co więcej, świadek R. J., mający istotną wiedzę o sprowadzaniu narkotyków przez oskarżonego J. K. (1) z Hiszpanii do Polski i obdarzony przez tego ostatniego zaufaniem, nie miał żadnej wiedzy o współdziałaniu przestępczym oskarżonego L. W. w obrocie narkotykami (k. 1391-1392, 1599).

Po zatrzymaniu w dniu 11 listopada 2019r. L. W. przez funkcjonariuszy Policji, J. K. (1) w rozmowie telefonicznej przeprowadzonej z R. J. skarżył się, że L. W. ma wyłączony telefon. Osoby prowadzące rozmowę zastanawiały się, czy kierowca ich nie oszukał i nie ukradł przemycanych narkotyków. J. K. (1) wiedział również, że kierowca ze sobą zabrał ojca, że wziął go z Niemiec.

Po dziewiąte, całkowitym nadużyciem funkcjonariuszy organów postępowania przygotowawczego, którzy przesłuchiwali ówczesnego podejrzanego L. W. bezpośrednio po zatrzymaniu, były zapisy w protokołach wyjaśnień, że przyznał się on częściowo do popełnionego przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Faktycznie oskarżony L. W. przyznał jedynie, że jako kierowca samochodu marki R. (...) nr rej. (...), przy użyciu którego transportowano pojazd marki „O.” w dniach: 9-11 listopada 2019r. z Hiszpanii do Polski, natomiast w żadnym elemencie nie przyznał się do popełnienia przestępstwa, to znaczy do świadomości, że przewozi narkotyki i woli ich przewozu (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie akcentował, że zatrzymanie i ujawnienie przewożonych narkotyków było dla oskarżonego L. W. kompletnym zaskoczeniem. Co więcej, postawa procesowa oskarżonego L. W. całkowicie przeczyła tezie oskarżyciela publicznego o jego współdziałaniu przestępczym z oskarżonym J. K. (1).

Oskarżony L. W. ujawnił bowiem tożsamość oskarżonego J. K. (1), rozpoznając go na zdjęciach, co doprowadziło do zdemaskowania go jako sprawcy podającego się za D. D.. Co więcej, podczas eksperymentu procesowego, oskarżony L. W. wskazał miejsca w K., do których przewożone były z terenu Hiszpanii pojazdy marki „O.” na zlecenie oskarżonego J. K. (1) (k. 314-316, 317-323).

Po dziesiąte, Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę na znamieny fakt, że oskarżony L. W. w drodze z Hiszpanii do Polski zabrał z H. w Niemczech swojego ojca M. W., którego miał zamiar zawieźć do Polski. Należy podzielić wnioski Sądu I instancji, że gdyby oskarżony L. W. miał świadomość, iż w przewożonym pojeździe znajdują się narkotyki, to z pewnością unikałby ryzyka polegającego na możliwości zatrzymania w związku z tym swojego ojca.

Po jedenaste, podczas przeszukania samochodu marki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez oskarżonego L. W., którym transportowany był pojazd marki „Opel Combo” w dniach: 9-11 listopada 2019r. z Hiszpanii do Polski,

ujawniono obiektywny dowód świadczący w istotnym stopniu o niewinności oskarżonego Ł. W.. Był to jego list do nieustalonego kolegi odbywającego karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym (k. 150-151), w którym oskarżony Ł. W. deklarował, że chociaż nie akceptuje jego przestępczej działalności, to jednak będzie go wspierał. Jednocześnie oskarżony Ł. W. stwierdził, że zerwał z działalnością przestępczą, zmienił swoje życie i miejsce zamieszkania, podjął legalną pracę jako kierowca, mając na myśli Firmę Handlowo – Usługowej (...) w Ł.. Przedstawił także swoje plany na przyszłość, a mianowicie po upływie okresu pozwalającego na zatarcie skazania uzyskanie zawodowego prawa jazdy na samochody ciężarowe i podjęcie pracy kierowany TIR-ów na trasach międzynarodowych. Wspomniany list, na pewno mający charakter tzw. bezwplywowy, czyli nieobliczony na potrzeby postępowania karnego, dowodził rzeczywistych intencji oskarżonego Ł. W. przekonywał o jego niewinności.

Po dwunaste, w swojej apelacji oskarżyciel publiczny dużego znaczenia nadał temu, że w opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 706-719) wskazano, iż w telefonie należącym do oskarżonego Ł. W. ujawniono jego rozmowę z kolegą na aplikacji M., potwierdzającej posiadanie marihuany przez oskarżonego Ł. W.. Obok zdjęcia przedstawiającego oskarżonego Ł. W. posiadającego susz marihuany znajdowała się wypowiedź tego ostatniego: „ Nie chandluje to dla mnie” (pisownia oryginalna – przyp. SA). Cytowana wypowiedź oskarżonego Ł. W., wbrew życzeniowym wnioskom oskarżyciela publicznego, wcale nie dowodzi, że przewoził on narkotyki z zagranicy do Polski podczas kursów w Firmie Handlowo – Usługowej (...) w Ł., nie dowodzi, że przewoził je w samochodzie, a jedynie potwierdza wykonanie w samochodzie zdjęcia wysłanego do kolegi (k. 713). Również inne zdjęcia przedstawiające oskarżonego Ł. W. z tzw. „skrętem” z zawartością marihuany, może wskazywać, że zażył marihuany, lecz absolutnie nie dowodzi udziału w przetransporcie marihuany z zagranicy do Polski. Zresztą, żadnych zarzutów w tym zakresie oskarżyciel publiczny nie przedstawiał oskarżonemu Ł. W., natomiast bezsporne jest to, że wspomniana rozmowa i zdjęcia nie mogły mieć związku z transportem narkotyków realizowanym przez oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D., po pozorem transportu samochodu marki „O.” do Polski.

Wydaje się, że prokurator potraktował wspomniane dowody życzeniowo, uważając je za poszlaki świadczące o udziale w zarzucanym przestępstwie, zapominając, iż w kilku państwach europejskich, przez które przejeżdżał oskarżony Ł. W., wykonując zawód kierowcy, posiadanie niewielkiej ilości narkotyków na własne potrzeby jest dopuszczalne prawem. Zresztą, oskarżony Ł. W. przyznał, że zażył narkotyk właśnie w tych krajach, gdzie takie zachowanie nie stanowiło naruszenia prawa. Co więcej, nawet odpowiedź oskarżonego, zacytowana w apelacji prokuratora, świadczy o tym, że Ł. W. zaprzeczał temu, iż handluje narkotykami.

Po trzynaste, ani podczas postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed Sądem I instancji, ani w apelacji, oskarżyciel publiczny nie wykazał, jaki związek z rzekomą działalnością przestępczą oskarżonego Ł. W., polegającą na udziale w wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, miało ujawnienie w telefonie marki S. (...) zabezpieczonym od oskarżonego Ł. W. zapisanego kontaktu (...) tel. (...) (k. 706-719). Oskarżony Ł. W. stwierdził, że zapisał numer telefonu młodego mężczyzny, który dostarczył mu wodę do picia, podczas jednego z kursów do K., w tej hipotezy prokurator nie obalił.

Po czternaste, apelacja prokuratora wykazuje daleko idące niekonsekwencje w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego Ł. W.. Z jednej strony oskarżyciel publiczny uważa za wiarygodne wszelkie szczegóły dotyczące danych o zleceniodawcy transportu samochodu „O.”, czyli oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D., przekazane przez oskarżonego Ł. W., a z drugiej strony wyraża wątpliwość dlaczego ten ostatni przekazywał dostarczane samochodowi nieznanemu osobie. Na terenie K. osoba o danych D. D. nie jest zameldowana, a podawane przez oskarżonego Ł. W. dane dotyczące numeru PESEL D. D., jak też jego numer dowodu osobistego, okazały się fikcyjne, zaś adres, pod jaki miał zostać dostarczony samochód z narkotykami, okazał się siedzibą tamtejszego Miejskiego Zakładu (...). Z tych okoliczności prokurator wyprowadził wnioski, że oskarżony Ł. W. nie mógł przecież być zupełnie nieświadomy tych okoliczności, skoro miał przekazać pojazd konkretnej osobie w określonym wcześniej umówionym miejscu.

Apelacja oskarżyciela publicznego w tym zakresie zupełnie ignoruje to, że oskarżony Ł. W. nie miał powodu kwestionować tożsamości zleceniodawcy transportów, przedstawiającego się jako: (...), skoro zlecenia te przyjmował jego pracodawca już od prawie dwóch lat, a poza tym każdorazowo transportowane samochody osobowe były

odbierane przez zleceniodawcę transportów, który nie wznosił żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości transportów. Takich wątpliwości nie podnosili także A. W. (2) i A. W. (1), jako prowadzący Firmę Handlowo – Usługowej (...) w Ł., jak również inni kierowcy pracujący w tej firmie, realizujący transporty na zlecenie oskarżonego J. K. (1), podającego się za D. D..

Wspomniane okoliczności podnoszone przez oskarżyciela publicznego w apelacji, nie podważają wiarygodności wyjaśnień oskarżonego Ł. W., zaprzeczającego jakiegokolwiek współdziałaniu w przestępstwie i wiedzy o transporcie narkotyków (k. 63-65, 159-162, 168, 240-243, 309-311, 314-316, 317-323, 1185-1186, 1596-1597).

III. Oceniając całościowo zebrany materiał dowodowy, którego analizę pogłębiono w uzasadnieniu niniejszego wyroku, Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie stwierdził, że brak jest wystarczających i przekonujących dowodów na przypisanie oskarżonemu Ł. W. zarzucanego mu przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż wszelkie wątpliwości dowodowe, których w toku postępowania nie zdołano usunąć, należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k.

W niniejszej sprawie należy jasno stwierdzić, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, iż oskarżony Ł. W. w okresie od 9 listopada do 11 listopada 2019 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał wewnątrzspółnotowego przewozu z Królestwa Hiszpanii do Polski poprzez Francję i Republikę Federalną Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci 49 opakowań foliowych ze środkiem odurzającym w postaci marihuany o łącznej wadze 9009,61 grama ukrytych w samochodzie osobowym marki O. (...) na angielskich numerach rejestracyjnych (...) przewożonym na samochodzie marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Nie było także dowodów na to, że oskarżony Ł. W. współdziałał w przestępstwie z oskarżonym J. K. (1), a zatem w tym zakresie apelacja oskarżyciela publicznego była również całkowicie bezzasadna.

Jak słusznie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, jedną z konsekwencji zasady domniemania niewinności jest to, że tzw. materialny ciężar dowodu spoczywa na oskarżycielu. Według zasad obowiązującej procedury karnej to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego. Przy czym udowodnić, tzn. wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi; te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 25.05.1995r., sygn. II AKr – 120/95, OSN PiPr 1996, z. 7-8, poz. 20).

Wyraził to dobitnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 1995r., sygn. III KRN – 88/95: **„Zasada domniemania niewinności, a także pozostająca z nią w najściślejszym związku zasada in dubio pro reo wpływają na uprzywilejowanie pozycji oskarżonego (favor defensionis) w zakresie oceny dowodów. Wyrazem tego jest np. następujący trafny pogląd SN: Ułomności dowodów obciążających nie można stawiać na równi z ułomnościami dowodów odciążających. Ze względu na to, że warunkiem sine qua non skazania oskarżonego jest udowodnienie popełnienia przezeń czynu przestępnego (arg. ex art. 3 § 2 i 3 [obecnie 5 § 1 i 2] k.p.k.), sprzeczności w sferze dowodów odciążających nigdy nie są "równoważne" ze sprzecznościami w zakresie dowodów obciążających. Jeżeli te ostatnie są "wewnętrznie sprzeczne", to zasadnicze i samoistne znaczenie ma to, czy in concreto zakres i charakter tych sprzeczności nie wyłącza w ogóle możliwości uznania owych dowodów za podstawę skazania”** (OSNKW 1995, z. 11-12, poz. 77).

Mając powyższe na uwadze, należało zaakceptować zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy uniewinniający oskarżonego Ł. W. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z tych względów, apelacja prokuratora Prokuratury (...)w Ł.wniesiona na niekorzyść oskarżonego Ł. W., nie zasługiwała na uwzględnienie. Wobec tego w tej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Koszty postępowania

I. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2022r. poz. 1184 z późniejszymi zmianami) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. 1.200,- złotych (w tym podatek od towarów i usług) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. K. (1) w postępowaniu odwoławczym, a także 150,- złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 11 ust. 2 pkt 5 oraz § 17 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022r. sygn. SK 78/21 (Dz.U. z 2022r. poz. 2790), którym stwierdzono niekonstytucyjność przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

II. Ponadto zwolniono oskarżonego J. K. (1) od ponoszenia przypadających na niego kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłat za drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami tego postępowania. Orzeczenie to znalazło oparcie w przepisach art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k., a także art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023r. poz. 123 z późniejszymi zmianami). W zakresie tego rozstrzygnięcia uwzględniono stan osobisty rodzinny i majątkowy oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe, zwłaszcza w kontekście trybu życia, braku pracy i oszczędności, a w ostatnim okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

III. W odniesieniu do apelacji prokuratora Prokuratury (...)w L.wniesionej na niekorzyść oskarżonego L. W., w oparciu o przepis art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. i art. 633 k.p.k., a także art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. stwierdzono, że Skarb Państwa ponosi koszty postępowania odwoławczego związane z apelacją prokuratora. W związku z tym, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Ł. W. 1,200,- złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 11 ust. 2 pkt 5 oraz § 17 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800).

Bogusław Tocicki	Piotr Kaczmarek	Andrzej Szliwa
------------------	-----------------	----------------